

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:
הדלקת נרות: 16:10*
צאת השבת: 17:18
רבינו תם: 17:52
שבת שלום ועבורך !!!

* 30 דק' קודם השקיעה

כרכות נשים צדיקות

פנינה לנשמה

דרבנו, העמידה על העקרונות!

רעב – מילה כה נוראה! שבע שנות רעב – אימת מות איומה! אחי יוסף ירדו לשבור אוכל, וגילו שאחיהם הוא המשנה למלך, בידיו מפתחות התבואה!

יוסף מספר לפרעה, פרעה מאיר פנים. מזמנים כאורחי המלך, מעניק להם את ארץ גושן. עוד חמש שנים הרעב – והם מובטחים במזון לרוב. איזה אושר ועושר! ופרעה אף שולח עגלות מלכותיות, לעזור להם: "ואתה צוית, זאת עשו, קחו לכם מארץ מצרים עגלות", אמר פרעה. "ויתן להם יוסף עגלות על פי פרעה".

אך לבסוף כתוב, שיעקב ראה את העגלות אשר שלח יוסף. יוסף?! והלא פרעה שלחן! אכן, אומרים חז"ל, אבל יהודה ראה שעל העגלות שפרעה שלח היתה חקוקה עבודה זרה – קם ושרפן!

איזו "עזות דקדושה"! הרי זו מתנת המלך, אות לכבוד מיוחד. והמלך רודן הוא, ממית ואוסר בהבל פה. ואם חקוקה עבודה זרה על כרכותיו – למאן לקבלן, אף זו גבורה. אבל לקום ולשרוף? זוהי גבורתו של יהודה, מלך ישראל!

ומה אם פרעה ישמע ויקצוף. ולא יעניש, רק יאסור עליהם לבוא למצרים לקנות עוד תבואה? מה יעשו בחמש שנות הרעב הבאות?

אך יהודה אינו מחשב חישובים, יהודה שורף עבודה זרה המגיעה לידו!

"ואת יהודה שלח לפניו" – הוא הנשלח לפני כולם למצרים, להכין את הדרך, כי זו הדרך: **עמידה גאה על עקרונות!**

(מעייין השבוע)

התחלתי ונשאתי...

פינת ההלכה

צניעות ברחוב ובמקומות ציבוריים

- אין זה נאה ולא צנוע לדבר בפלאפון באמצע הרחוב או באוטובוס.
- צריך לשים לב שכאשר צריכה לסדר את בגדיה כגון: ליישר את המטפחת או להרים את הגרביים וכדומה, אין לעשות זאת בנוכחות זרים וכ"ש ברחוב וכדומה, מכיון שדברים אלו מושכים תשומת לב, וכאשר מאוד נחוץ לה לסדר בגדיה, תעשה זאת באופן צנוע ביותר ולא מושך עיניים.
- אסור לגבר לעבור בין שתי נשים וכן אסור לאשה לעבור בין שני גברים, ומצוי לפעמים שעומדות נשים משני צידי הרחוב ומשוחחות ביניהן, שמלבד שאין זה צנוע, גם גורמות להכשיל את הגברים שמוכרחים לעבור ביניהם, וצריך לשים לב לזה.

השתדלות מעשית

ציפיתי לישועה בעניין רפואי מסוים, נקטתי בהשתדלות מעשית, אך ידעתי, שכדי לזכות לישועה אמיתית עלי לפנות לרופא האמיתי - רופא חולי עמו ישראל, אשר רק בידו נמצא הפתרון לבעיה.

לאחר מחשבה רבה החלטתי להתחזק בהודיה לד', אשר היא מפתח גדול לישועה, וכמובן חיזוק בצניעות, אשר יוסיף השראת השכינה ורוח ברכה. קיבלתי על עצמי להשתדל להתכופף בצורה נכונה בעת שהותי ברשות הרבים - בכיפוף הברכים, כהנהגתה של רות בשדה הקוצרים.

שמעתי על כך כמה פעמים, אך עד כה היה קשה לי ליישם זאת. החלטתי לנסות. בתחילה זה לא היה קל. ניסיתי כמה פעמים ללא הצלחה, אך בסופו של דבר כבשתי את המטרה. ההזדמנות לא אחרה לבוא, וכבר בהזדמנות קרובה כשהייתי בחנות מסוימת, זכיתי ליישם את הקבלה, והתכופפתי כמה פעמים כהלכה.

שמחה גדולה הייתה בליבי: הן כל תוספת בהנהגת צניעות היא תוספת מעלה, אשר חשיבותה רבה לאין ערוך! וגם הקב"ה הראה לי כי קיבל ברצון את מנחתי. כבר למחרת התבררתי כי הבעיה נפתרה, בחסדי שמים! כמה גדולים מעשיו של אלוקיני המלמד אותנו בהארות נפלאות של השגחה פרטית מיוחדת - עד כמה אהובה וחביבה הצניעות לפניו.

כל תוספת של צניעות ולו הקטנה ביותר, מוסיפה לנו סייעתא דשמיא ושפע ברכה.

קו סיפור קטן מעשה גדול: 073-2951659 שלוחה 4
תפ"י איתנו גם את כסיפור הישועה של צדיקות הרבים
במייל: tzniutw@gmail.com

סיפור לשבת

כיבוד הורים משפיע עלינו שפע טובה וברכה

לראות מבט של פליאה והשתוממות. הם ניתקו ושבו וחיברו אותו למכשיר הסטורציה, ועדיין לא נרגעו - עד שהביאו עוד שני מכשירים אחרים, כדי לבדוק אם זה יתכן ...

'לא יודע איך זה קרה', אמר אחד מהם לפתע, 'אבל במהלך הלילה נתוני החמצן בדמך זינקו ב 12- נקודות. כלומר, אתה נושם די בסדר, בכוחות עצמך. לא מביין איך...'. עוד כמה דקות של התייעצויות, ואז החליטו הרופאים כי יישאר להשגחה קצרה, ולאחר מכן, אם ההטבה תימשך - יועבר למחלקה רגילה. עוד כמה ימים חלפו, ועד יום רביעי הבא - הוא כבר שוחרר לביתו. עדיין זקוק למחולל חמצן מדי פעם במשך היום, אבל מצבו יציב, הוא נושם היטב, ולאט ולאט שב לאיתנו ...

כל זה קרה - ביום רביעי בבוקר. יום רביעי - הוא היום שלו, היום אותו מסר לאמו, היום בו התמסר לכיבוד הורים. באור ליום רביעי הפיל תחינתו, וכנראה שאמו - במקומה בגנזי מרומים, פעלה את שפעלה כדי שבנה לא יהפוך למורדם ומנושם ביום רביעי, היום אותו הקריב למענה במסירות נאצלה ! סיפור מפעים זה, מאיר עיניים ומלמד: כיבוד הורים הוא לא בהכרח מצוה קלה. לפעמים הוא דורש מסירות גדולה, הקרבה של שעות רבות, טרחה מרובה. אבל במידה כפולה ומכופלת, כיבוד הורים הוא דרך נעלית לפתוח שערי שמים, כלי רב עוצמה לעורר רחמים, להשפיע ישועות.

אחים יקרים, לכולנו יש הורים. מי שזכו והוריהם בחיים, נכוננו להם מאות הזדמנויות לכבדם ולהוקירם. כל שיחת טלפון משמחת, כל ביקור משובב לב, קניות עבורם, סידור טכני, הסעתם ממקום למקום, כל צורך שהוא. גם מי שהוריו כבר אינם בחיים, יכול לזכותם בזכויות נצח, בהנצחתם, בצדקה לעילוי נשמתם, בהקדשת מעשה טוב לזכרם.

הבה נכבד הורים מכל הלב, נשוש על כל הזדמנות, נמלא כל בקשה בשמחה, נעשה הכל כדי להיטיב עמם ולגמול עימם חסד. נזכור, כי על כל זה התורה הקדושה הבטיחה לנו: 'למען ייטב לך' - כיבוד הורים משפיע עלינו שפע טובה וברכה !

(פניני פרשת שבוע)

לבן. המצב מסוכן עד כדי קריטי, מה עוד הוא יכול לעשות ! ? הוא הרהר במה שיקרה מחר בבוקר, עת יבואו הרופאים. אין כל יסוד סביר להניח שמצבו ישתפר באופן משמעותי, משמע - כל הסיכויים מובילים לכך שמחר, יום רביעי בבוקר, הוא יורדם ויונשם. ואז, זה היכה בו כברק - - - מחר הוא יום רביעי. יום רביעי !

עיניו התמלאו דמעות, והוא פנה בתחינה נרגשת, באלם קול ובלב הולם, לנשמת אמו ע"ה נוחה עדן. 'אמא, מחר זה יום רביעי. את יודעת מה זה יום רביעי עבורי, מה הייתי עושה ביום הזה, מה היה תוכנו של יום רביעי. אמא, תגשי בבקשה לכסא הכבוד ותקרעי שערי שמים, לא יכול להיות שדווקא ביום רביעי אני אחתום על הרדמה והנשמה. לא ביום רביעי !'

כשגופו מתנועע קלות - ככל יכולתו, כשלבו נרגש והומה בסערת רגשות, נזכר מה היה יום רביעי. זה היה היום בו היה סועד את אמו ע"ה, שהיתה משותקת לאורך עשרות שנים. הילדים שנישאו ערכו תורנות, ובמסגרתה כל ילד קיבל יום - בו היתה לו הזכות לשהות לצד אמו הסובלת, ולשרת אותה בנאמנות ובמסירות. היום שלו היה - יום רביעי. בכל יום רביעי היה משכים קום, מתפלל, ונוסע מביתו בבית שמש למודיעין עילית - מקום מגורי הוריו. את כל היום העביר עם אמו, תחילה הכין לה קפה, אחר כך הוציא אותה לטיול - מה שהצריך התארגנות לא פשוטה. אחר כך היה עורך עמה קניות, משוחח אתה בנעימות, מכין לה מזון - וגם מאכיל אותה, יום שלם העביר במחיצתה, מכבדה בכל לבו .

זה היה 'יום רביעי' שלו, ולא יום רביעי אחד - אלא עשרים שנה !!! 'אמא, זה היה יום רביעי. זה היה היום שלנו' - לחש בהרהור מעומק מחלקת ה'טיפול נמרץ'. 'אמא, מחר יום רביעי. את מיטב ימי הרביעי בחיי נתתי עבורך, אמא, אל תתני שינשימו אותי ביום רביעי. זה היום שלך, זה היום שלנו !' - וכשעיניו זולגות

דמעות, אזלו כוחותיו, והוא נרדם. בשש בבוקר התעורר, למראה שני רופאים הגוהרים מעליו, בוחנים ביסודיות את המכשירים הצמודים אליו. הם היו מכוסים מכף רגל ועד ראש, מבע פניהם לא ניכר מבעד למסיכה ולשקף שעטו על פניהם, אולם די היה להביט בעיניהם - כדי

המחלקות המבודדות בבתי החולים, שלמרכה הצער - כולנו שמענו עליהן בשנה החולפת, אינן מקום נעים.

וכך, באחד הימים, יהודי מבוגר שלקה בנגיף המתפשט וקיווה לעבור אותו בשלום, החל לחוש קשיי נשימה. כשאלו התגברו וכבר הגיעו עד כדי חנק, הזמין אמבולנס שמיהר לפנותו לבית החולים. שם, תחילה חובר למכשיר סטורציה, הבודק את רמת החמצן בדם, וכשהתברר שהנתונים מדאיגים, חיברו אותו למחולל חמצן - שיסייע לו בנשימה. למרבה החרדה, מצבו הוסיף להידרדר, מכשיר הסטורציה הוסיף לדווח על ירידה בנתונים .

הרופאים אסרו עליו להתאמץ בכלל. רק לשכב, מחובר למכונה, ולקוות שעם הזמן המצב ישתפר. כשזה לא קרה, הוא הועבר למחלקת טיפול נמרץ, ושם היטיב להבין עד כמה מצבו חמור. מימינו נפטר יהודי, משמאלו יהודי אחר מורדם ומנושם מזה שבועות, מולו יהודי נוסף שוכב מחוסר תזווה. כשהועבר לשם הבין כי הוא זקוק לרחמי שמים מרובים מאוד, כדי לצאת מהמחלקה הזו חי ונושם על שתי רגליו .

את אשר יגור ממנו בא. היה זה ביום שלישי בלילה, את השיחה הזו לא ישכח כל ימיו. שני רופאים רחמניים התקרבו למיטתו, והושיטו לו טפסי הסכמה להרדמה והנשמה .

הוא הביט בטפסים הללו, ובהרף עין הבין את המשמעות : קיים סיכוי לא מבוטל, שחתימה על המסמכים הללו היא בעצם חתימת מסכת חייו. רבים מדי שהורדמו והונשמו לא שבו לבריאותם, ולמעשה לא שבו בכלל. אמת ויציב כי לפעמים אין ברירה ואין מנוס, אולם הוא החליט כי יעשה הכל כדי לבקש לדחות את רוע הגזירה ... הוא ביקש הסברים מהרופאים, אלו - בסבלנות והבנה ראויים לשבת, הסבירו לו את מצבו. למעשה, הוא מתקשה לנשום בכוחות עצמו, מטרת ההנשמה היא לאפשר לו להמשיך לנשום, הם הבינו את חששותיו, והודיעוהו כי ניתן להמתין עוד כחצי יממה.

אם מצבו לא ישתפר ב 12- השעות הקרובות - אין מנוס מהרדמה והנשמה. הם עזבו את מיטתו, והוא נותר שקוע במחשבות. '12 שעות חיים אחרונות' הרהר, 'זה כל מה שיש לי'. להתקשר למשפחתו אינו יכול, אין סביבו איש מוכר, רק מחלקה על מאושפזיה, מכשירים מצפצפים, ורופאים עטויי

קוה אל ה'

בבת אחת הכל התחזור!

אומר ה"חפץ חיים" זצ"ל – לאחי יוסף היו קושיות רבות על המשנה למלך מצרים, אך ברגע שאמר את שתי המילים: "אני יוסף" – בבת אחת הכל התחזור.

יוסף אהב את אחיו, ודאג לכבודם ברגישות גדולה, /רק שעד שלא גילה זאת במילים "אני יוסף", הם לא ידעו עד כמה. לאנשים רבים יש קושיות על הנהגת ה' בעולם, אך כשיתגלה כבוד ה', והוא יאמר רק שתי מילים: "אני ה'" – בבת אחת יובן הכל ויתבאר!

לעיתים אנו נלחמים באנשים שנדמים בעינינו כעושי רעות וכמבקשים להרע לנו, אך יתכן שנתון אחד חסר לנו, וברגע שיתגלה לנו – נבין מיד כי הם היו האוהבים הגדולים ביותר שלנו, וכל מה שעשו היה מאהבתם, רק שלא היה באפשרותם לגלות זאת בשל כל מיני סיבות וגורמים שונים.

אילו פנים יהיו לנו כשנגלה זאת, לאחר שנים של מלחמה בהם? איך נוכל להמשיך כשיתברר לנו שכל מעשיהם ופעלם נבעו רק מתוך מסירות ואהבה כלפינו?! (אריה שאג)

נצור לשונך

מופך לשון הרע – ה'מתווך' בין העבירות לקב"ה

כלל ישראל יכולים לעשות אלפי עבירות, אבל הפתח שיכנס קטרוג זה לפני הקב"ה, הוא פתח צר מאוד. הכל צריך להיכנס דרך פיו של יהודי. אם פתח זה סתום – שום דבר לא יכנס!

דומה הדבר למשפך שראשו רחב אפילו קילומטר, אבל הפתח שדרכו צריך להיכנס הנוזל לתוך הבקבוק צר מאוד. ניתן למלא את המשפך כמה שרוצים, אבל אם סותמים את הפתח – הכל ישאר למעלה, שום דבר לא יכנס.

הפתח שדרכו נכנס הכל הוא הפה! ונדגיש: הפה הוא לאו דוקא הסיבה לכל דבר רע, אבל זהו המשפך דרכו הכל נכנס. לכן, עיקר עבודת היצר הרע היא לדאוג ש'פתח' זה לא יסתם. (פניני רבי שמשון)

הלכה שיחה בחתונה משפחתית על אישה שלבושה לא בצניעות

שאלה: השתתפתי בחתונה משפחתית, ולפתע נכנסה לאולם מישהי מתושבות השכונה שלי, שהייתה לבושה בצורה מאוד לא ראויה. אחותי, שישבה לידי, הביעה באוזני הסתייגות ממראה האישה. רציתי ללמד עליה זכות, לכן אמרתי: "היא לא אשמה כ"כ, זה החינוך שהיא קבלה בבית הוריה..."

לאחר מעשה התלבטתי האם נהגתי נכון, כי בעצם בדברי היה לשון הרע על הוריה של אותה אישה.

תשובה: נקדים: אם מאן דהו נתפס בגניבה, למשל, ובא חברו מתוך רצון ללמד עליו זכות ואומר: "הוא לא אשם כ"כ, הוריו לימדו אותו לגנוב", יש כאן עוון לשון הרע על הוריו. התועלת של לימוד הזכות אינה מספיקה כדי להתיר לשון הרע זה. כשאישה מופיעה בלבוש מאוד לא ראוי, הרי היא אינה צנועה בפועל. לימוד הזכות ש'ככה חנינו אותה הוריה' אינו סיבה להתיר לדבר בגנות ההורים, ובכל מקרה צריך לגנות את דרכה של האישה, כדי שלא ילמדו ממנה, ולכן השואלת נכשלה בלשון הרע.

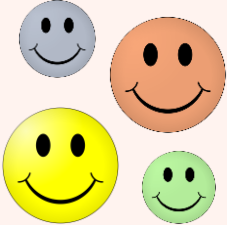
אומנם יש אופן שלתועלת להתיר לדבר על ההורים, ולגנות את ה"חינוך" שהם נתנו. ידוע שמצויים הורים אשר מלבישים את בנותיהם הקטנות בבגדים מודרניים מאוד, המעוררים סלידה באומרים שהן עדיין קטנות, ולא משנה מה לובשות, אך בסופו של דבר כשהן מתבגרות – הן ממשיכות את הרגלן הנ"ל ומתקלקלות מאוד, ר"ל. אם השואלת יודעת שמדובר בהורים כאלו, שגרמו באופן כזה את קלקול הבת, וחושבת שיוכל להועיל לשומעות אם תיווכחנה שאלו תוצאות ה"חינוך" הזה, אכן ראוי לדבר עליהם. (משיב שלום)

שביבי אור

העצב – ארם

"ועתה, אל תעצבו!" אין גרוע מהעצב! הוראה החלטית זו מוצא לנו בפרשה רבי משה הכהן זצ"ל בספרו "דרכי משה"
ואומר וכשיתבונן האדם, יראה שבאמת אין מה להתעצב. כי אחד מן השניים:

המאורע המעציב – או שהוא תשלום על חוב קודם, או שהוא הכנה לטובה עתידה.
על שניהם אין להתעצב.

עולה אדם לאוטובוס ומשלם, אינו עצוב. יודע הוא שבתשלום זה יסע בנוחות ויגיע למחוז חפצו. נסע
במונית ומשלם בסוף הנסיעה אינו עצוב, כי נהנה עבור התשלום.

כך, כל מאורע בחיינו. או שנהנינו מעבירה ואנו נתבעים לשלם, שיהא לכפרה, או שהוא הכנה לטובה
מעודדת, כמכירת יוסף, שכיכללה את אביו ואחיו בשנות הרעב.

אך יתר על כן, כתב. אדם שנסע ונתבע לשלם, אינו יכול להתחמק מן התשלום – ואינו מצטער. אבל אנו, בבוא עלינו חלילה
ייסורים – מדוע נצטער, אם יכולים אנו לפנות אל בוראנו בתפילה ולבקש מחילה! ואין השכינה שורה אלא מתוך שמחה.
"ועתה אל תעצבו, חדרות ה' היא מעוזכם!"

וכתב: "ודבר זה מוסכם מאוד מהרופאים, ומדברי חז"ל, ומדברי שלמה המלך ע"ה, ועוד פסוקים, כי הדאגה והעצבון היא
כשתיית הארס ממש! ואף אם יתמיד האדם בדאגות ויראה את גופו בריא – אין ספק כי אינו מרגיש ולא מכיר כי כוחותיו
הולכים ומתמוטטים לאט לאט – אם הכוחות הגשמיים והגופניים, אם הכוחות השכליים, ואם הכוחות הנפשיים!"

כע צמצוה גדולה להיות בשמחה – תמיד!

עבדו את ה' בשמחה, בואו לפניו ברננה!!! (מעייך השבוע)

חכמת נשים

הרבנית זילברשטיין ע"ה

הגאון הרב שמשון פינקוס זצ"ל היה אומר, שמתוך העובדה שהאשה סובלת תדיר מקשיים וממכאובים, עיבורים, לידות
וכדומה, ואילו חיי האיש הם שלווים יותר, אפשר ללמוד שהאיש מצווה בתלמוד תורה, וזה עיקר תפקידו בעולם הזה, מכיון
שהלימוד דורש ישוב הדעת, כמו שכתב הרמב"ם (הלכות דעות, פרק ד'), ש"גוף בריא ושלם מדרכי ה' הוא, שהרי אי אפשר
שיבין או ידע דבר מידיעת הבורא והוא חולה, לכן גופו בריא יותר, ואינו סובל יסורים."

אך האשה שאינה עוסקת בתלמוד תורה, וכל עבודת ה' שלה מתבטאת במצוות התפילה, לכן אדרבה ככל שליבה יהיה נשבר
ונדכה יותר, כך תפילתה תתקבל יותר, ולכן פוקדים אותה מכאובים שונים, כדי שאלו יסייעו לה בעבודת התפילה. למדנו מה
הוא תפקידה של האשה תפילה.

ואכן, מספר הרב זילברשטיין שליט"א, תפילתה של רעייתי ע"ה הייתה בצורה נפלאה. פעם הגיעה לביתנו אשה שהייתה זקוקה
לעצתה. היא עמדה מאחורי הדלת, וכיון ששמעה שמדברים בפנים, כסבורה הייתה שאשתי משוחחת עם מישהו, והחליטה
לא להפריע. כך המתינה זמן ממושך, עד שפסקו הדיבורים, ואז דפקה והנה הדלת נפתחה, או-אז התברר לה שאיש אינו נמצא
בבית, והדיבורים שנשמעו היו קולות התפילה של הרבנית, שדיברה בתפילתה כמו אדם ששח עם אביו.

ובאמת, כך נהג גם אביה הגדול, מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל, שבשעת לימודו דיבר ושוחח עם עצמו, כמו עם חברותא. הוא
היה נשמע כמי שמסביר לחברותא את דברי הגמרא, שואל ומשיב, ומבהיר את כל חלקי הסוגיה לפרטיה. וכך עשתה היא עם
אביה שבשמים.

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' חיים חתאנו בן ביה ז"ל
נלב"ע ג' סיון תשס"ה
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
מזל בת סוליקה ז"ל
נלב"ע י"ח אלול תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' עמרם בן פרחא ז"ל
נלב"ע י"ד שבט תשע"א
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
רחל בת תמו ז"ל
נלב"ע ד' טבת תשס"ג
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' דוד בן רחל ז"ל
נלב"ע ט"ז אלול תשד"מ
ת.נ.צ.ב.ה